

Antoni Miró, contesta a Àlex Milian

Relacions amb la música

Quina ha estat la influència de la música a la teua obra? Una pregunta no massa complexa si la entenem des del punt de vista formal, però molt intensa si l'hem d'esbrinar al recorregut vital que comporta, i per tant l'abast que significa per arrodonir tot un món d'emocions que s'endinsen pels teixits de la pròpia sensibilitat.

Dit açò, m'agradaria comentar que la música és una mena d'amiga íntima que m'ha acompanyat tota la vida, tant de forma conscient, escoltant tot allò que m'agrada de manera principal, com de forma inconscient: el rerefons indispensable de l'eficax companyia, mentre el treball a l'estudi anava fent el seu camí, sempre a la vora de l'art.

També, m'agradaria posar en valor la música com a força constant, i que incorpora a la meua vida una gran càrrega informativa. És una mena de relat existencial que, a poc a poc, va eixamplant els límits del coneixement. Les lletres, però també la pròpia música, il·lustren tot de particularitats, i suposen una càrrega afectiva: autors, èpoques concretes, especificitats lògiques, sentiments de pertinença, i tantes altres sensacions que aprofiten per a construir el relat de l'experiència vital.

I ara que n'hem parlat d'autors, en referiré aquells que m'acompanyen tot seguit. En primer lloc, diré el nom de l'Ovidi Montllor: no solament l'amistat que sempre ens ha unit, també la potència de la seua veu (missatge), m'ha commogut força. I, clar està, no puc diferenciar, des del punt de vista objectiu, tot allò que en suposa la seua proximitat. I al seu voltant també graviten en mi cantants-poetes com Feliu Ventura, al qual m'uneix una gran estima o Maria del Mar Bonet, la veu de la qual exerceix una mena d'hipnòtica atracció, tot ubicant-me just al lloc on jo m'estime estar. I no podria deixar de banda, força elemental, Raimon, sant i senyal d'una generació vindicativa que, amb les seues cançons, construï un univers resistent contra els abusos del poder maniqueu.

I Jordi Gil, o Paco Muñoz, i també Lluís Miquel, o bé Al Tall, formen part dels meus sentiments profunds, tan arrelats al meu coneixement de les coses, com a la veu poètica que m'abraça. I sense perdre de vista, en cap moment, per on van els tirs que flueixen des de la profunditat de les cançons: anàlisi crítica del món que habitem, compromís cívic i irradiació cap al corpus social col·lectiu.

Una experiència ben especial, i formalitzant-s'hi dins la meua obra, ha estat el projecte «Pintura Musicada» on, sota la coordinació de Feliu Ventura, diversos artistes-cantants han musicat, després d'una pregona reflexió, pintures de molt divers tarannà. Una gran sintonia entre ambdues manifestacions artístiques s'ha esdevingut per conformar un tot unitari de gran alçada. Podríem dir-ne que en aquest cas, el viatge ha estat a l'inrevés: des de la pintura cap a la música.

També la (cançó) internacional m'ha atret amb gran força, tant per les lletres d'ample recorregut significatiu, com també per les melodies que les han acompanyat: Georges Brassens, Jaques Brel, Edith Piaf, Françoise Hardy, Gilbert Bécaud o Sylvie Vartan, han aportat bona part de documentació emocional a la meua vida, fill com soc d'un temps concret, i amb tanta precipitació de sentiments que s'aboca des del mateix inconscient.

La música italiana sempre ha estat al meu costat. Els noms de Pepino di Capri, Renato Carosone, Domenico Modugno, Mina, i tants d'altres, són una mena de reiterada presència que

m'agrada molt d'escoltar. Celebre els mons que m'obren, tan diversos i atractius, amb referències fonamentals a geografies que he pogut transitar al llarg dels meus viatges per Europa. Potser siga un romàntic de mena, però les coses són com són, i la manera d'entendre el mestissatge cultural resta intervingut per la gràcia de les alternatives musicals.

A poc a poc, a manera de biblioteca de sons, o de melodies, he anat construint l'edifici dels sentiments que m'acompanyen. I pense que és molt difícil separar l'influx extern, de la matèria primera que comporta la voluntat creativa al món de l'art. De la meua manera de concebre l'art, clar.

I des de George Moustaki, tot passant pels Beatles, els Rolling Stones o Pink Floyd, la realitat que lliga la música a la meua experiència com a pintor, és majúscula. És un no poder, ni voler, evitar-ho. Es tracta de la veu del carrer, de la gent, de la tragicomèdia de la vida...de tantes coses que van ferint la càrrega afectiva per fer-ne trasllat cap als llenços. S'afermen els vincles, ara, per fer bona la idea d'identitat significativa. La pintura ha d'esdevenir-se pura veritat. I el poder identitari de les paraules que s'hi belluguen al bell mig del carrer, han de residir, també, a la geografia dels meus quadres. Pura lògica del raonament veritable.

Un dia vaig comprar-me un Lp de Tchaikovsky, i que contenia el Concert per a violí i orquestra opus 35, en D major, doncs bé, cada vegada que l'escolte no puc més que emocionar-me. I des de llavors ençà, la música barroca de Bach, de Vivaldi, de Händel, i d'Albinoni o les composicions romàntiques de Beethoven, i també les del classicisme de Mozart, em generen no solament benestar personal, inclús vital, també solen estar el rerefons que m'embolcalla a l'hora de posar-me a la feina de pintar. Esdevenen una espècie de mur de contenció contra la barbàrie de cada dia. Una font d'inspiració, però també una complexa manera d'entendre la intimitat. Una llàstima, però, que a l'hora d'engegar Radio 2 (clàssica), les paraules explicatives van més enllà de l'interès per escoltar, veritablement, la música. Un murmuri incessant que minva la vocació estricta per la música. La informació supura per damunt de l'interès. En fi...

També hi ha de músiques que en són molt bel·ligerants amb l'entusiasme per escoltar-les. Són aquelles voluptuoses veus del Carib que canten dolces melodies d'amor per a la gent i per a la terra. Unes veus d'enyorança, però també de complaença, i que jo me n'ocupe d'escoltar amb certa freqüència. I val a dir que em resulta plaent pensar que es tracta de músiques nascudes des del desig de llibertat i de resistència. Un sentiment que inaugura tota una època de vocació llibertària on, la innocència, determina el bressol per a la nova vida que haurà de vindre. La passió!

I aleshores què dir-ne de la influència de la música a la meua obra? Com que la sensibilitat per les coses de la vida és una i tota, allò que significa, o bé simbolitza, el fet musical, esdevé intensitat primordial. Si m'acompanya a les hores nocturnes de l'estudi, em facilita l'aura creativa en solitud i harmonia. Si me l'escolte amb atenció primera, em trasllada tota la càrrega informativa de la literatura submergida que atresora. Tot, així doncs, em resulta autèntic bagatge per al fet de pintar tal com pinte. Un paradoxal intercanvi de «materials» que fa que les coses siguen com son, i mai no d'una altra manera. Una especial mística del trànsit que fereix les imatges i les alimenta per a que estiguen l'eloqüència poètica del fet pictòric.

Diuen que sense música no podríem viure. Ni l'art ens pot abandonar en mans del no-res efímer. Art i música, o a l'inrevés, per a fer de l'experiència de viure, un lloc discret, amable, i agosarat contra la intempèrie de la indiferència.